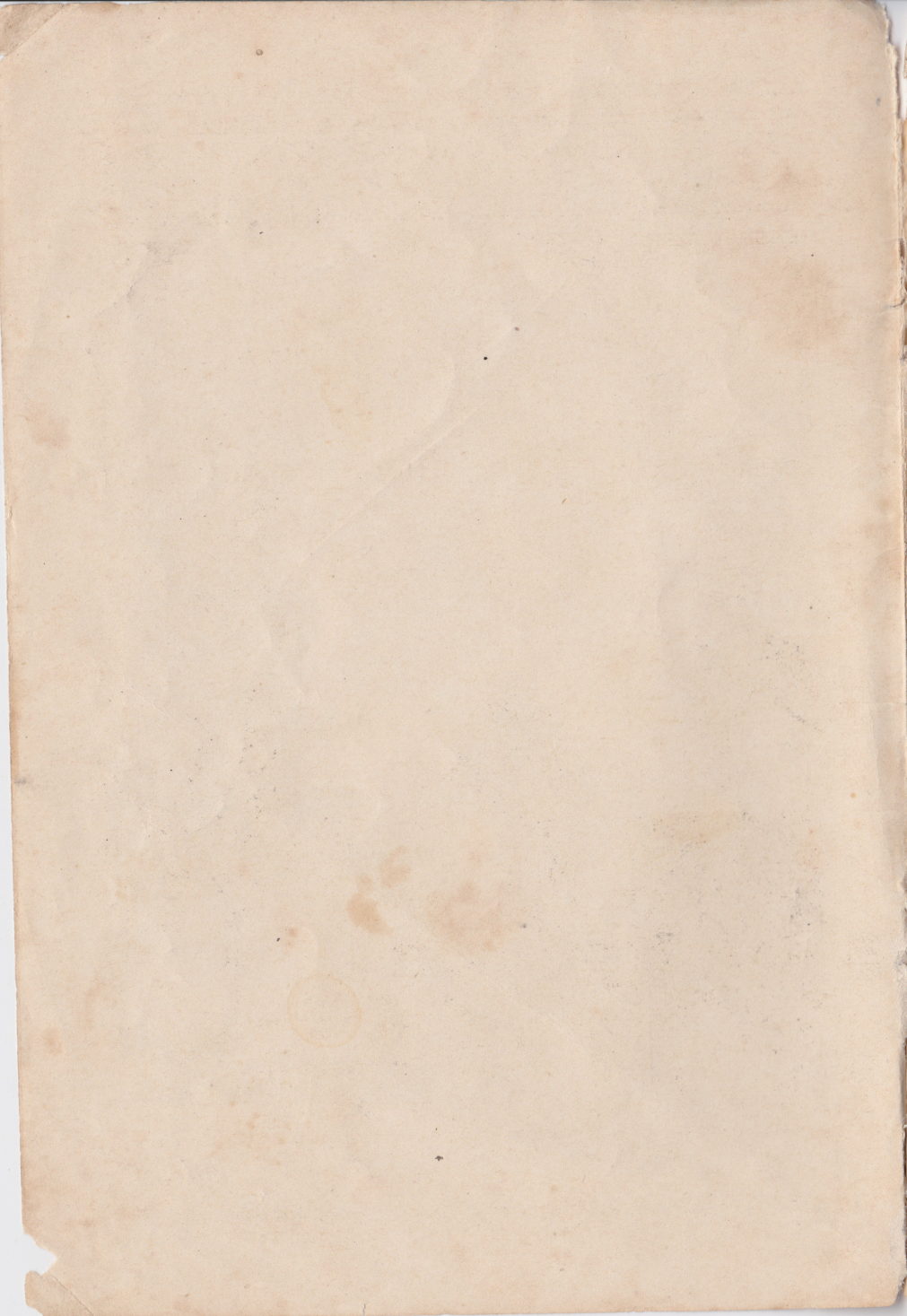

DE GOEDE KEUZE,

of Moeders geloof niet beschaamd
door
MISS BEATRIX

MIDDELHARNIS - FLAKKEESCHE BOEKHANDEL.

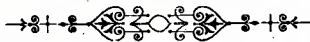
DE GOEDE KEUZE,

OF

MOEDERS GELOOF NIET BESCHAAMD.

DOOR

Miss Beatrix.

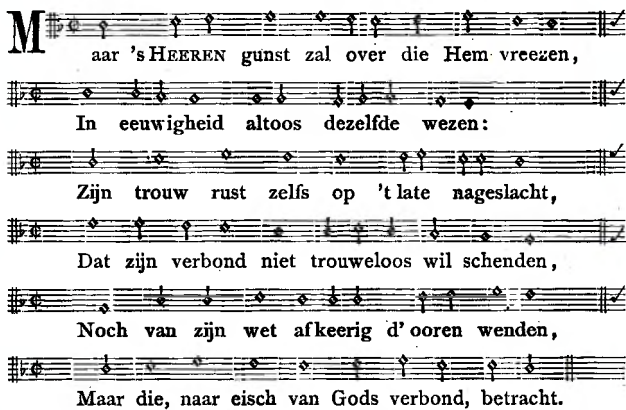

TWEEDE DRUK.

MIDDELHARNIS. — FLAKKEESCHE BOEKHANDEL.

PSALM 103: 9.

Maar 's HEEREN gunst zal over die Hem vreezen,
In eeuwigheid altoos dezelfde wezen:
Zijn trouw rust zelfs op 't late nageslacht,
Dat zijn verbond niet trouweloos wil schenden,
Noch van zijn wet afkeerig d' ooren wenden,
Maar die, naar eisch van Gods verbond, betracht.

I.

EENE BEPROEFDE VROUW.

NIET ver van het fraaie dorp W. leefde vele jaren geleden de vrome pachter Steenkamp met zijne vrouw en zijn eenig zoontje. De beide echtgenooten waren menschen, die den Heere uit volle overtuiging met hun gansche hart dienden, en het duidelijk toonden, dat zij de dingen zochten, welke blijven, boven de aardsche schatten, die den mensch ontvallen in de ure des doods. Hun driejarig zoontje, de kleine Adriaan, was hun grootste schat, en er ging geen dag voorbij, waarop de ouders niet samen knielden, om hun kind den Heere op te dragen en zijnen zegen over hem af te smeeken.

Op zekeren avond zat vrouw Steenkamp de terugkomst van haren man, die naar het dorp was gegaan om eenige boodschappen te doen, af te wachten. Daar hij evenwel wat lang wegbleef, wilde zij hem een eindweegs tegemoet gaan, en was juist bij de voordeur, toen deze met een ruk geopend werd en een harer kennissen met een ontsteld gelaat binnentrad, gevolgd door een viertal mannen, die op eene berrie haren man, doodsbleek, bewusteloos en met bloed bevlekt in huis droegen. De verschrikte

vrouw slaakte een kreet, en zou gevallen zijn, als een der mannen haar niet had vastgegrepen.

„Ach, wat is er gebeurd? mijn arme man, mijn arme, lieve man! zou hij dood zijn? o, zeg mij of hij dood is!” Zoo riep zij snikkend uit, terwijl zij naast de berrie op hare knieën viel.

„Neen buurvrouw, uw man is niet dood,” zeide een der boeren, die haren man naar binnen hadden gedragen, en Vrijman heette. „Hij is echter zeer zwak en misschien inwendig gekneusd door zijn val van het paard, waardoor hij ook eene bloedspuwing heeft gekregen, wij zagen hem juist vallen; het paard struikelde over een tak en hij werd met zijne borst tegen een boom geslingerd.”

Gelukkig was er dadelijk iemand bij de hand om den dokter te halen. Vrouw Steenkamp snikte onophoudelijk, het scheen alsof de schrik haar bijna het verstand had doen verliezen, en zij liet zich volstrekt niet vertroosten.

Toen de geneesheer gekomen was en den lijder onderzocht en verbonden had, schreef hij ook de bedroefde vrouw een kalmeerend drankje voor, zeide haar hoe zij haren man moest behandelen en hem vooral rustig houden, en riep daarop den pachter Vrijman terzijde.

„Ik vrees dat er hier spoedig een doode zijn zal, Vrijman,” sprak hij ernstig, „er is niet de geringste hoop op herstel; teedere deelen zijn gekwetst, en daardoor moet de dood spoedig volgen.”

De goedhartige boer wischte zich een traan uit het oog, terwijl hij zeide:

„Dus is geene beterschap mogelijk dokter?”

„Bij de menschen is er geen herstel denkbaar,” antwoordde de dokter, terwijl hij de deur uitging.

„Maar tracht vooral die vrouw bedaard te houden; zij is zeer geschokt, en het zou niet goed zijn voor haar gestel als ze nog zenuwachtiger zou worden.”

De dokter ging daarop heen. Vrijman keerde naar de kamer terug waar Steenkamp lag. De jonge vrouw was met den zieke alleen, want de anderen waren of naar huis, of in de keuken gegaan, en toen zij nu haren buurman zag binnenkomen, zag zij hem met een vragende, bijna smeekende blik aan, alsof zij hem wilde, maar niet durfde vragen, wat de dokter had gezegd.

Vrijman had wel een zeer gevoelig hart, maar hij hield er niet van de waarheid, al was ze ook zeer hard, voor iemand te verbergen, en daarom zeide hij:

„De dokter vindt uw echtgenoot erg zwak en zijn toestand zeer zorgelijk, buurvrouw; wij hebben een almachtig God, die somtijds helpt als niemand meer raad weet; maar als het Hem niet behaagt uwen man als door een wonder te genezen, vrees ik het ergste.”

Vrouw Steenkamp antwoordde niet, maar verbergde schreiend haar gelaat in hare handen. Vrijman stelde haar voor, dat hij dien nacht met haar bij den lijder zou waken, zij nam dit voorstel gaarne aan. 't Was een droevige en moeielijke nacht, die het drietal doorbracht. En geen wonder! Een van hen stond op den drempel der eeuwigheid, en moest zich voorbereiden zijnen grooten Rechter te ontmoeten. Voor Vrijman was het een plechtige en aandoenlijke stonde, toen

zijn vriend hem voor 't laatst de hand reikte en hem het „tot weerziens hier boven” met stervende stem toeriep. Maar wie zal beschrijven wat zij gevoelde, die door dit sterven weduwe werd? De Heere echter, die den moeden kracht geeft, ontfermde zich over haar en schonk haar genade, het hoofd te buigen en, hoewel met een bloedend hart, haren man geloovig aan den Heere over te geven. De echtgenooten gevoelden zich in dien onvergetelijken nacht met hun dierbaar kind in leven en sterven het eigendom des Heeren. en de stervende vader droeg zijn eenig jonksken aan den getrouwen Herder der kudde op, terwijl hij zijn eenzame vrouw veilig wist onder de hoede van Hem, die gezegd heeft „een Rechter der weduwen” te zijn. Voorzichzelfgevoelde hij geen vrees, daar hij in zijne gezonde dagen zich reeds had gereed gemaakt tot de reis, die hij nu moest aanvangen. Hij wist dat de Heere zijn Herder was en daarom vreesde hij niet, de donkere doodsvallei in te gaan. Toen de morgenzon zich in haar vollen glans boven de toppen der oude lindeboomen vertoonde, droegen de engelen Gods de verlorene ziel van den jeugdigen pachter naar de Stád, die het licht der zon niet van noode heeft, omdat de Heere zelf haar verlicht.

Nadat de eerste drukte, die dit plotselinge sterfgeval had veroorzaakt, voorbijgegaan was, gevoelde de jonge weduwe al de zwaarte van haar verlies. Wel was zij zeer vertroost door de wetenschap, dat haar man nu, verlost van strijd en lijden, voor eeuwig bij zijnen Heere was, maar loodzwaar woog

de last des levens op hare zwakke schouders, en hare krachten namen na den dood van haren man langzamerhand af. Hare kleine Adriaan was in die treurige dagen de weduwe tot grooten troost. Als hij bij haar zat en met zijn donkerbruine krullebol tegen haar leunde, gevoelde zij zich nog onuitsprekelijk rijk door het bezit, van zulk een schat. Uren lang kon hij bij haar zitten, terwijl zij hem vertelde van den Heiland, die de kinderen tot zich riep en ook voor kleine zondaren, voor kinderen, aan het kruis eenmaal stierf. Zijne eenvoudige vragen te beantwoorden, alle zijne bezwaren weg te nemen, met hem te bidden en te zingen, of zijne kinderlijke verhalen aan te hooren, was de lust van haar leven, en niets verheugde zoozeer het liefhebbend hart der moeder, dan te mogen bemerken, dat haar zoontje veel nadacht over de dingen die zij hem vertelde.

Na verloop van een paar jaren begon de weduwe zichtbaar te verminderen, en zij moest de zorg voor haren Adriaan veeltijds overlaten aan hare trouwe dienstbode, de oude Anna, die sedert den dood van Steenkamp, haar trouw had gediend en ter zijde stond. Het viel de zieke vrouw hard, haar kind zoo geheel alleen op aarde te moeten achterlaten, en de gedachte aan hem vervulde hare ziel met angstige zorgen. Zij kon haren kleinen lieveling zoo noode verlaten. Wie zou voor hem zorgen, als zijne moeder er niet meer was? Wie zou zich over het verlatene weesje ontfermen? Deze geheel begrijpelijke vragen rezen er onwillekeurig in hare ziel, toen zij

op eenen schoonen, kalmen zomeravond in een ziekenstoel voor het venster zat. De Bijbel, dat dierbare boek, dat voor zoo menig bedroefde een bron van troost is geweest, lag op de vensterbank en de dunne, doorschijnende handen lagen gevouwen op de welbekende regels in Jer. XLIX „Laat uwe weezen achter, en ik zal ze in het leven behouden; en laat uwe weduwen op mij vertrouwen.” Deze woorden waren reeds ontelbare malen door de weduwe gelezen, en ook nu herhaalde zij ze langzaam, terwijl haar oog op haar spelend jongske rustte, en onwillekeurig hief zij haar hart tot God op in het gebed. „O mijn God,” zoo sprak ze, „U laat ik mijn weesje achter, zorg Gij voor hem, want Gij hebt het beloofd.” Zoo ging zij voort, haar bidden, werd smeecken, haar smeecken worstelen, en de Heere gaf uitkomst. Hij nam al de zorgen van hare schouders, door haar genade te geven, ze alle op Hem te werpen. Nu gevoelde zij ten volle bewaarheid, dat het goed is tot den Heere de toëvlucht te nemen, en de woorden kwamen haar te binnen:

Ja bidt, gelijk het bidders past.
 God ziet uw worstelingen.
 Het volle hart voor Hem ontlast
 Houdt aan, blijf pleitend dringen?
 Duldt niet het hemelrijk geweld?
 Gewis, God heeft reeds hulp besteld,
 Geloof dat: — Hij geeft uitkomst.

II.

EENE GELOOVIGE MOEDER.

OP zekeren dag, niet lang daarna, trad Anna de kamer der weduwe binnen, en zeide tot haar dat juffrouw Wielers haar eenige oogenblikken wenschte te spreken. Deze vrouw was, hoewel eene bekende, geene vriendin van de weduwe, daar zij haren tijd doorbracht met wat nieuws te hooren of te vertellen. Vrouw Steenkanp liet haar evenwel bij zich in de kamer komen, en zoodra zij was gezeten, begon juffrouw Wielers haar met vele en luide woorden te beklagen, er in eenen adem bijvoegende:

„Ik kom u ook zeggen, dat mevrouw Degen zoodadelijk bij u komt.”

„Wel, dat doet mij veel genoegen,” antwoordde de weduwe, „ik vind het zeer lief van haar dat zij mij eens komt bezoeken.”

„Ja, en 't is eene groote eer ook voor u, dat zulk eene voorname dame u met een bezoek vereert voegde juffrouw Wielers er haastig bij.

Reeds werd de deur geopend en stapte de dame

naar binnen. Zij was eene vrouw van omtrent veertig jaren, met een vriendelijk gelaat en aangename manieren; ook had zij een medelijdend hart. Niet-tegenstaande al deze goede hoedanigheden was zij eene wereldsche vrouw, en zij en haar echtgenoot bekommerden zich niet om het heil hunner zielen. De heer en mevrouw Degen waren zeer rijk, en daar zij geene kinderen hadden, beoefenden zij veel weldadigheid aan de armen en maakten vooral veel werk van arme weeskinderen, die zij overal in hunne omgeving opzochten en liefderijk lieten verzorgen. Vriendelijk vatte mevrouw Degen de zieke bij de hand en sprak:

„Het doet mij leed, vrouw Steenkamp, u zoo zwak te zien; ik hoop van ganscher harte dat gij maar spoedig weer zult herstellen.”

„Ja mevrouw, ik ben zeer zwak, en ik geloof ook dat ik niet weer beter zal worden. Wat mij zelf betreft, ben ik volkomen bereid deze aarde te verlaten, maar mijn arme kleine Adriaan zal zijne moeder missen; o hij zal mij zoo missen;” en terwijl zij sprak rolden de weduwe de tranen over de wangen.

„Omdat ge nu toch over uw jongetje spreekt,” hervatte mevrouw Degen, „zal ik u maar eens dadelijk vertellen, waarom ik u kom bezoeken.”

Daarop zeide zij tot de weduwe, dat zij en haar man overeen gekomen waren, den kleinen Adriaan na den dood zijner moeder bij zich in huis te nemen, en hem als hun eigen kind op te voeden.

Bedaard hoorde de weduwe haar aan en antwoordde eindelijk:

„Tot mijn laatsten snik zal ik u dankbaar blijven voor uw vriendelijk aanbod, lieve mevrouw, maar toch kan ik het niet aannemen; ik hoop dat gij het mij niet kwalijk zult nemen. Ik heb een Vriend, die mij zeer dierbaar is, en dien zou ik, door uw voorstel aan te nemen, zeer bedroeven.”

Op het hooren van deze woorden sloeg juffrouw Wielers de handen in elkander van verbazing, en mevrouw Degen kreeg een kleur van verontwaardiging, terwijl zij sprak:

„Wel, wel, zulk een antwoord had ik niet verwacht; gij moet natuurlijk zelf weten wat gij doet, maar gij verwerpt het goede voor uw kind; ik geloof ook niet, dat u iets beters voor hem zal worden aangeboden.”

„En ik zeg u,” voegde juffrouw Wielers er bij, „dat men bijna aan uw verstand zou gaan twifelen; wie ter wereld zou er meer voor Adriaan kunnen doen, dan de heer Degen? Maar gij zult u nog wel eens bedenken, eer gij het aanbod van mevrouw voor goed afslaat; gij zult niet bij uw eerste woorden blijven.”

„Ik hoop dat ik niet zal veranderen,” antwoordde de zieke zachtmoedig, „want ik zou niet gaarne iets tegen den wil van mijnen besten Vriend doen.”

„Maar wie is die Vriend dan toch wel?” antwoordde mevrouw Degen dringend, terwijl zij de weduwe aanzag.

„Och,” viel juffrouw Wielers eenklaps in, „het is zeker pachter Vrijman; maar die zal niet veel

voor uw kind doen, dat verzeker ik u; hij heeft zelf een groot gezin en is niet rijk, zoodat gij van hem niet veel behoeft te verwachten."

"Ik kan u zeggen, dat gij mij zeer hebt beleedigd door uwe weigering, vrouw Steenkamp, en al verandert gij ook, ik geloof niet dat mijn man nu nog lust zou gevoelen uw kind tot zich te nemen," zeide mevrouw Degen op scherpen toon.

"Het spijt mij, mevrouw, dat ik u door mijne weigering heb beleedigd," antwoordde de weduwe, „want ik twijfel er geen oogenblik aan, of gij hadt mijn kind zeer goed verzorgd; maar ik moet het u zeggen, hoe zeer het mij ook smart u op mijn sterfbed nog te beleedigen, dat ik geene vrijmoedigheid heb mijn kind af te staan aan menschen, die mijnen Heiland niet kennen en niets anders zoeken dan het goed dezer wereld. Den Vriend, dien ik zou bedroeven, door uw aanbod aan te nemen, is de Heere Jezus Christus, mijn Verlosser; Hem behooren wij beiden, mijn Adriaan en ik. Hij zal ook wel voor mijnen kleinen lieveling zorgen, als zijne moeder is heengegaan; Hij zal mijn jongentje niet vergeten. Gij kunt dit alles vrij aan mijnheer uwe echtgenoot zeggen, en ook, dat ik niet zal nalaten iederen dag voor u en hem te bidden, dat de Heere u beiden naar lichaam en ziel wil zegenen, en het geloof in dien dierbaren Verlosser schenken, die nu mijnen eenigen Vriend en Vertrouster is."

De dame, die blijkbaar verontwaardigd was, stond

op en verliet het vertrek, na juffrouw Wielers met een knikje en de weduwe in het geheel niet te hebben gegroet. Zoodra zij weg was, begon juffrouw Wielers de zieke hare dwaasheid te verwijten en noemde haar zelfs eene zottinne.

„Ik wil om den naam en de zaak des Heeren gaarne voor eene zottinne doorgaan,” sprak de weduwe op kalmen toon. Daar hare bezoekerster nu bemerkte, dat zij toch niet vorderde, stond zij op en ging heen, nadat zij de zieke bits en haastig had gegroet.

Den volgenden dag liet de stervende vrouw haren vriend, pachter Vrijman bij zich komen, en vraagde hem, de zorg voor haar kleinen jongen op zich te nemen. Deze vrome man beloofde voor het weesje te zullen zorgen, en hem op te voeden in de vreeze des Heeren.

Toen Anna een paar dagen daarna 's morgens ontwaakte en als naar gewoonte dadelijk naar de zieke ging zien, lag de jonge weduwe, stil, bleek en kalm, met den lach des vredes om de lippen op hare sponde. De Heere had haar dien nacht bij haren naam geroepen, en hare vermoeide ziel had die roepstem met vreugde vernomen, en was ingegaan in de ruste die er overblijft voor het volk van God.

De schaar der verlostten, die juicht voor Gods troon,

Kwam eens uit de groote verdrukking.

Zoo is 't voor Gods kind'ren, van 't kruis tot de kroon,

Door tranen naar 't Land der verrukking.

III.

EENE MOEILIJKE WEG.

DE arme kleine Adriaan begreep in het eerst ternauwernood, dat zijne moeder voor altijd van hem was heengegaan. Telkens en telkens wilde hij zijne moeder zien, en 't was aandoenlijk hem zoo liefdevol hare koude hand te zien vasthouden en zijn klagend stemmetje zoo droevig het „mijn lief, lief moedertje” te hooren herhalen. Des avonds als al de vreemde menschen vertrokken waren, zat hij stil op den schoot der trouwe Anna en hoorde ernstig naar de heerlijke woorden, die zij hardop las, van de groote schare in den hemel, bekleed met het witte kleet; van de gouden kronen, en de palmtakken en de straten van goud. En wanneer Anna hem dan vertelde dat vader en moeder beiden dat alles reeds aanschouwden en zelf bezaten, dan fonkelden de donkere, ernstige oogen van den kleinen wees en er sprak uit die oogen een verborgen heimwee naar die heerlijke Stad, waar zijne ouders woonden.

Den dag na de begrafenis kwam pachter Vrijman

Adriaan halen, zette zich met hem in een rijtuigje en reed naar de bijgelegen stad. Het viel den armen jongen hard van de goede Anna te moeten scheiden en hij schreide nog, toen zij reeds een eind op weg waren. Zijn verzorger vertelde hem, dat hij nu naar eene goede school ging, waar wel vijftig kleine jongens waren, met wie hij prettig zou spelen en dat hij dan ook veel leeren moest, om een knappe, flinke jongen te worden.

„Zie mijn jongen,” sprak de goede man, „ik denk dat ge op een kostschool beter thuis zult zijn dan bij mij, daar mijn kinderen allen groot zijn en gij dus volstrekt geen speelkameraadjes zoudt hebben. Uw onderwijzer, de heer Goedhart, zal uitmuntend voor u zorgen, en als gij een gehoorzaam kind zijt en goed leert, zal ik u met de vakantie komen halen, en dan zult gij zeker veel plezier bij ons hebben.” Daarop gaf hij Adriaan nog vele goede lessen en sprak vriendelijk met het ouderlooze jongentje, terwijl hij hem ook vooral zeide, den Heere niet te vergeten, maar veel zijne knietjes te buigen voor den vader der weezen, en met al zijne zonden en bezwaren, moeiten en gebreken steeds tot den Heere Jezus te gaan, die de kinderen tot zich roept.

Toen zij bij den heer Goedhart kwamen, ontving deze hen zeer vriendelijk en beloofde, zoo goed als in zijn vermogen was, voor den kleinen wees te zullen zorgen. „Wij zullen” sprak hij, zijne hand op Adriaan's krullekopje leggende, „wel spoedig goede vrienden worden, niet waar beste jongen?”

Adriaan antwoordde niet en keek beschroomd naar voor zich; maar toen de pachter Vrijman heenging, barste hij in tranen uit en was niet eerder tot bedaren te krijgen, voor hem beloofd werd, eens spoedig naar „huis” te mogen komen.

Van dien dag af begon er voor onzen kleinen vriend een nieuw leven. Een leven, vol moeite, vol ontberingen en smart. Hij was altijd een zwak, teer jongentje geweest, maar door de goede zorg zijner liefhebbende moeder, toch steeds gezond gebleven. Vriendjes had hij nooit gehad, en daardoor was hij vreemd gebleven aan de baldadigheid der jeugd. Nu moest hij 's morgens vroeg opstaan, zichzelf kleeden en wasschen, verder het grootste gedeelte van den dag in school doorbrengen, en in zijn vrijen tijd met de andere jongens spelen of wandelen. De meeste jongens waren ouder dan hij, en daar hij stil van aard was, werd hij dikwijls geslagen en geplaagd. Als hij dan om Anna of om zijn moeder riep, lachten de jongens hem uit, zoodat hij dan meestal maar stilletjes wegging om in een hoekje te treuren. Toen de zomer voorbij was, werd het nog ergervoor den armen jongen, daar de dagen zeer koud waren en het aan de scholieren verboden was, dicht bij den haard te komen. Het arme kind werd zwaar verkouden. 't Is dus niet te verwonderen dat hij als 't ware wegwijnde. Zijne heldere oogen werden iederen dag doffer, zijne blozende wangen verbleekten en hij werd zóó neerslachtig en droevig, dat het de aandacht van mevrouw Goedhart trok.

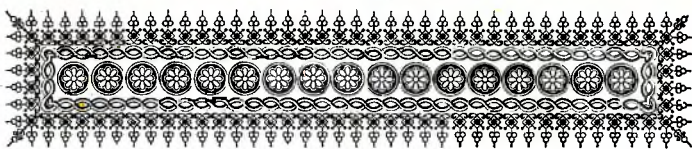
„Ik geloof dat Adriaan Steenkamp niet in orde is. Het kind ziet er zwak en ziekelijk uit,” sprak zij op zekeren dag tot haren echtgenoot.

„O, dat is niets” antwoordde hij, „als het weer maar eens wat zachter wordt zal hij wel weer beter worden. Er zijn wel meer jongens, die als ze pas hier zijn, een beetje gaan kwijnen, maar dat gaat wel voorbij. Ik kan er daarbij ook niets aan doen. Onderscheid maken tusschen hem en de anderen zou toch ook niet kuunen.”

„Arme kleine wees,” zuchtte mevrouw Goedhart, terwijl ze heenging: „had hij zijne moeder nog maar, dan zou hij wel weer beter worden.”

En wel mocht zij dat zeggen, want de kleine jongen miste zijn moeder meer dan men vermoedde. Maar al zagen de menschen het niet, de Heere, de God zijner ouders, zag op het verlaten kind neer. Hij ontfermde zich over den wees en toonde dat Hij de gebeden van Adriaan's stervende moeder verhoord had.

Doet de Heer zijn gunstelingen
Vaak op scherpe doornen treên,
En door dichte benden dringen
Van verdriet en moeilijkheên,
't Is geen nood, Hij doet hen treden
Langs dezelfde smalle paân,
Waar de Heer der heerlijkheden
Rustig op is voortgegaan.
Zijn ze hem gelijk in't strijden,
Eens dan ook aan Hem gelijk,
In Zijn hemelsch Koninkrijk.

IV.

DE HEERE IS EEN VADER DER WEEZEN.

OP eenen morgen in het laatst van November liep Adriaan langzaam en hinkende, zijne spelende schoolkameraden achterna. Hij werd echter al spoedig zeer vermoeid en zette zich op eene stoep neder om een weinig uit te rusten. Zijne wangen waren bont en blauw van de koude en zijne kleine handen gezwollen en pijnlijk, zoodat hij ze onder zijn jasje trachtte te verbergen. Eensklaps ging de deur achter hem open en eene oude dame stak haar hoofd naar buiten.

„Wat doet ge hier? Moet ge niet naar huis? Waar komt ge vandaan, behoort gij bij de jongens van mijnheer Goedhart?” vroegde zij vriendelijk.

„Ja mevrouw, ik ben ook op de kostschool, maar ik ben zoo vermoeid, want mijne voeten doen mij zulk een pijn,” antwoordde het kind.

„Arme jongen! Hoe heet ge?”

„Adriaan Steenkamp, mevrouw; mijne moeder is

dood en ik ben zoo erg koud," zeide de kleine jongen, terwijl hij huiverde en de dame smeekend aanzag.

Deze zeide niets, maar stak hare hand uit en hielp den kleinen jongen opstaan, waarna ze hem meenam naar de keuken. Daar gekomen zette zij het kind op eenen stoel en trok zijne schoenen en kousen uit. Terwijl zij hiermede bezig was kwam eene oude dienstmeid binnen, die niet weinig verwonderd was, hare mevrouw in gezelschap van een kleinen jongen aan te treffen.

"Ach Mina, zie eens, die arme kleine jongen behoort op de kostschool thuis, hij zegt dat zijne moeder dood is, en hij heeft het zoo erg koud," zeide de goedhartige vrouw.

Mina zag Adriaan medelijdend aan en haastte zich hem een kopje warme thee te geven. Op het zien van zijne bloedende voetjes verbleekten de beide vrouwen en de oude dame begon ze dadelijk te verbinden en zette hem toen bij de haard, om zijne verkleumde handen te warmen. Indien tusschentijd kon Adriaan de gezellige keuken goed bekijken, en hij verbeelde zich nooit een vertrek te hebben gezien dat zóó prettig was. Op de tafel, helder wit geschuurd, stonden brood, boter en thee gereed, terwijl het theewater zachtjes raasde en een oude kat voor de haard zat te slapen. In den hoek stond een kooi, waarin zich een kanarie bevond. Alles was even helder en eene aangename warmte verspreidde zich door de geheele keuken.

Na een half uurtje zeide de oude dame, die mevrouw Tersteeg heette:

„Kom mijn jongen, ga maar met mij mee naar boven. Mina heeft aan uwen onderwijzer gevraagd of gij bij mij moogt blijven vandaag, en hij heeft het toegestaan.”

Vroolijk liep Adriaan zijne oude vriendin na, en toen zij in de kamer gekomen waren, zetten zij zich samen aan tafel. Onderwijl Mina het ontbijt binnenbracht vertelde Adriaan mevrouw alles wat hij van zijne ouders wist, en uit de woorden van den kleinen jongen bleek het haar duidelijk, dat dit een kind was van geloovige ouders, en zij verblijdde zich zulk een kind te kunnen weldoen. Zij gaf Adriaan daarop een flinke boterham, zeggende:

„Nu mannetje, eet dit maar eens lekker op, dan zullen uwe wangen wel wat meer kleur krijgen.”

„O, mevrouw, wat zijt gij goed voor mij, als gij het goed vindt wil ik iederen dag u een bezoek brengen.”

„Dat zal mij veel genoegen doen, lieve jongen,” antwoordde de dame, als gij tenminste een zoet kind zijt en alles wilt doen wat ik u zeg.”

„Nu mevrouw dan zal ik voortaan maar komen tegen den tijd van het ontbijt, het middageten en de thee,” zeide de kleine eenvoudig.

Lachend gaf mevrouw Tersteeg hare toestemming en beval vervolgens aan Mina, haren kleinen gast eene schoteltje room te brengen.

„O mevrouw, wat hebt gij een mooie dikke poes”,

zei Adriaan, die veel van dieren hield, en de oude kat den geheelen tijd reeds had bewonderd.

„Ja, ze is wel dik,” zeide de oude dame met een glimlach. Maar zie ook eens hoe gehoorzaam zij is, zij komt nergens aan, ofschoon zij zeer veel van room en honig houdt; zijt gij ook altijd zoo zoet, mijn kind?”

„Ik zal er mijn best toe doen, mevrouw,” was het antwoord, en de blik zijner oprechte oogen overtuigde de dame nog meer van zijnen goeden wil, dan zijne woorden.

Na het ontbijt bezag Adriaan, op zijne gewone bedaarde manier, alles wat zich in de kamer en de keuken bevond, en hij liep zijne oude vriendin als een hondje achterna. Des middags bekeek hij met mevrouw Tersteeg eenen grooten bijbel met platen, en was onder alles wat hij deed zoo welgemanierd en bescheiden, dat mevrouw en Mina beiden het kind reeds liefkregen. Toen hij 's avonds verwarmd en tevreden naar de school terugkeerde, omhelsde hij de vriendelijke dame hartelijk en vraagde haar, of hij haar dikwijls mocht bezoeken en den volgenden dag terugkomen. Mina bracht hem weg en verzocht den heer Goedhart, Adriaan verlof te geven de drie maaltijden, ontbijt, middag- en avondeten bij hare mevrouw te gebruiken.

De onderwijzer vond dit zeer goed, en Adriaan ging dus den volgenden dag vroolijk naar zijne oude vriendin. Deze gevoelde zich van dien dag af steeds inniger tot den armen wees aangetrokken, en zij beschouwde het als hare roeping, het kind op eene moe-

„Mijn medelijden met ons pleegzoontje werd opgewekt toen ik zijn rouwgewaad en bleek gezichtje zag; en nu geloof ik waarlijk, mijn vriend, dat het mijn taak is verder voor het jonkske te zorgen. Ik reken het eene eer voor mij te zijn, pleegmoeder te worden van een weesje, wiens ouders lieve kinderen des Heeren waren. Wilt gij mij het jonkske afstaan?”

„Zeker, mevrouw, van harte gaarne,” antwoordde Vrijman diep bewogen. „Gij kunt meer voor het kind doen dan ik, want ik heb een groot gezin en ben niet rijk.”

Daarop wendde hij zich tot Adriaan en vraagde: „wel, beste jongen, wilt gij bij mevrouw blijven?” Als eenig antwoord snelde Adriaan naar de oude dame toe en kuste schreiend hare uitgestokene handen.

„Nu, Adriaan, dan zijt gij voortaan *mijn* kind, en met des Heeren hulp hoop ik u een goede opvoeding te geven. De Heere, onze God make u een waardig krijgsknecht van Jezus Christus, en brenge ons allen te zamen eens in het Vaderhuis hier boven,” sprak de oude dame op eerbiedigen toon.

Den volgenden dag vertrok Vrijman weer naar huis, en Adriaan bleef bij zijne pleegmoeder. Hij groeide op tot een godvreezend jongeling; en toen hij zich een beroep moest kiezen besloot hij predikant te worden, daar het de begeerte zijns harten was, geheel en al te leven tot Gods eere en tot heil van onsterfelijke zielen. Veel vreugde beleefde mevrouw Tersteeg van haren pleegzoon, en toen zij in haren Hei-

land was ontslapen drukte Adriaan haar de moede oogen toe. De Heere had dus moeders geloof niet beschaamd, maar voor het weesje van zijne trouwe discipelin boven bidden en denken gezorgd. Moeielijke dagen had Adriaan op de kostschool doorgebracht, maar de Heere had hem geholpen. En als naderhand zijn leven somtijds moeielijk was, zijn pad door doornen ging en het kruis hem zwaar ternederdrukte, dacht hij aan de dagen zijner jeugd, en aan den God die toen zijn verzorger geweest was, en dan klemde hij zich vast aan zijnen Verlosser, vertrouwend dat Hij het goed zou maken, want hij wist het bij ervaring dat:

Hoe ongemakkelijk, hoe bezwaarlijk
Gods weg voor vleesch en bloed ook schijn',
Nooit was hij voor een ziel gevaarlijk,
En 't eind zal altijd vrede zijn.

№ 3.